

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: טיב	שם פרטי: דאיזי
------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Shalvat		שם משפחה איתו נולדתי: שאלות
שנת לידה: 1934	מין: נקבה	בלועזית Daizi
ארץ לידה: טוניס		בלועזית Sousse
שם פרטי ושם משפחה של האב: רחל תימים		שם פרטי ושם משפחה של האב: משה שאלות
ארץ המגורים: טוניס	בלועזית Sousse	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סוס
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
		מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) טוניס בעיר סוס, חמנסוס
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
תאריך השחרור: 1948	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור העיר סוס שבטוניס	במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "נגבה"	שנת עליה: 1952	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

שמי דאיזי ונולדתי בספטמבר 1934 בעיר סוס שבטוניס, סוס זו עיר נמל קטנה. לאבי היה מוסך ובו הוא היה מתקן מכוניות ובנוסף הוא היה אינסטלטור ואימי עקרת בית. היו לי עוד שני אחים גדולים ממני, מזל ושמעון ואנחנו גרנו אצל דודתו של אבי.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

אני הייתי בת שמונה בשנת 1942 כאשר הגרמנים נכנסו לסוס, אנחנו התקדמנו לאט לכיוון העיר חמנסוס שם סבלנו מפחות הפצצות. הערבים הגנו עלינו והסתירו אותנו בכפרים שלהם מפני הגרמנים מלבד אבי שישר נלקח למחנה עבודה בזמן שאנחנו התחבאנו.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה, אנחנו חזרנו הביתה וראינו שהוא היה הרוס לגמרי, רצינו לחגוג לאחי בר מצווה ולארגן לו עלייה לתורה אז אימי הצליחה לאט להשיג לנו בגדים חגיגיים. בשנת 1948 כשאמא כרעה ללדת היא נפטרה במהלך הלידה ואז אחותי הגדולה, מזל, התחתנה ובנו טיפלו השכנים. אני הייתי בת 14 ועזבתי את בית הספר כדי שאוכל לטפל באחים שלי. אבא המשיך להיות מכונאי של חברת תחבורה גדולה "סטס" עד שסידר חזרה את המוסך שלו והמשיך להיות עובד עצמי. אבי נישא בשנית בגיל 51 ונולדה לו בת מנישואין אלה ואני יכולתי לחזור לבית הספר כי אשתו טיפלה בנו. הרצון לעלות לארץ ישראל גבר בי אך אבי לא רצה בשום פנים ואופן שאעלה לבד, בן דוד של אבי, כתב מכתב לחמותו שגרה בארץ ישראל והוא גולל בפניה את רצוני לעלות ארצה, היא בתגובה ענתה שתשלח את בנה, פליקס כדי שנישא וכך אוכל לעלות ארצה ולא אהיה לבד. פליקס היה אחרי שירות צבאי והיה עובד רכבת, לכן ביקש שלושה חודשים חופש כדי להגיע לטוניס ולהביא אותי ארצה, בדרכו אליי הוא עצר בצרפת, התאהב בה ונשאר שם כשלושה חודשים. כשפליקס הוא הגיע אלינו לטוניס החלה האינתיפאדה בטוניס ורק אחרי שבועיים התחתנו בבית כנסת קטן.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בשנת 1952 עלינו לרכבת מסוס לטוניס ומשם באונייה הגענו למרסיי שבצרפת, בעלי לא רצה לעלות לארץ ורצה מאוד שנישאר בצרפת, הוא ניסה לשכנע אותי, סיפר לי כמה שקשה בישראל ואין מה לאכול אבל אותי שום דבר לא שכנע, רציתי לארץ ישראל. נשארנו במרסיי פחות משבוע ומשם עלינו באונייה "נגבה" לישראל, בעלי היה מאוד מדוכדך כי הוא לא רצה לחזור ארצה גם בשל העובדה שנעדר מעבודתו ברכבת יותר משלושה חודשים ועבודתו לא הייתה לו בארץ. הגענו בערב פסח, והיה לי מאוד קשה כי הייתי בלי אבי ומשפחתי, בעלי החל לעבוד בכמה עבודות ולאחר זמן מה, פגש בחבר שעבד עימו ברכבת אשר עזר לו לשוב למקום עבודתו הקודם. תחילה גרנו אצל חמותי ולאח מכן, 19 שנים בטירת הכרמל ושנת- 1969 הגענו לקריית מוצקין, נולדו לפליקס ולי 4 בנים ובת ומהם יש לנו 11 נכדים ו3 נינים. המסר שאני רוצה להעביר לדורות הבאים הוא: " צריך להסתפק וליהנות ממש שיש, במיוחד מכיוון שאנו חיים במדינה צעירה מאוד שיש בה הרבה מלחמות.

ראיון: אסתר מנפרד

קרית מוצקין, אפריל 2013